

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVI. évfolyam 23. szám. 2015. december 1.

Ára 0,80 lej

„A boldog Isten” érkezése

Az adventi idő, a karácsonyra való készülés, az emberi boldogságot is hangsúlyozza. Sőt, a mai világban minden arról szól, hogy az ember mindent megtesz boldogsága érdekében. Akár pénzen is meg akarja vásárolni boldogságát. Mégis olyan sok boldogtalan embert látunk. Miért van ez így? Mert az ember úgy akar boldog lenni, hogy közben másokét rabolja el.

Mások boldogságát csorbítja. Igazán boldogok nem lehetünk úgy, hogy mások kárára tapossuk ki saját boldogságunk útját.

A Szentírás boldognak mondja Istent (1Tim 1,11). Boldogságának eredménye a teremtés, a teremtés utáni idő, amikor az első emberpár boldogan élhetett az Édenkertben (1Móz 2,8). Isten úgy boldog, hogy az ember, sőt az egész teremtett világ boldogulását akarja és munkálja.

Isten boldogságra teremtette a világot és benne az embert. A tökéletes boldogság része a bűneset előtti idő, amikor az ember összhangban volt Teremtőjével, a teremtett világgal, melynek ő is része volt, és önmagával. „A boldog Isten” boldog világot teremtett. Az ember a bűnesetben elfordult Teremtőjétől, megrontotta a teremtett világot, és önmagával sem maradt összhangban. Boldogtalaná vált az ember.

Szép Eduárd

(Folytatása a 3. oldalon)

Áldott új esztendőt, „keresztyén” Magyarország!

A lelki naptári év születéséről

Nem, nem tévedés a jókívánság éppen most és éppen így. Ugyanis az egyházi év kezdete századok óta az első adventi vasárnap. A világkeresztyénségben már a Római Birodalom idején, az 5. század óta elterjedt az egyházi év, melynek kezdete az első adventi vasárnap volt. Ilyen értelemben a mai világkeresztyénségnek a jellegzetes „szilvesztere” a várakozás, advent négy vasárnapjának első ünnepnapja.

Európában az egyházi év elnevezést, ami az első adventi vasárnapkal induló új évet jelölte, kifejezésként, fogalomként először Johannes Pomarius evangélikus lelkész használta, aki lelkészként Magdeburgban végezte szolgálatát. A német reformáció termékeként megszületett egyházi év tehát pontosan egy hónappal jár előtte a világi, szilveszterrel induló BÚÉK-nak.

(Folytatása a 4. oldalon)

Lelki ajándék egymás számára

A marosvécsi nőszövetség segít
a szórványban élőknek

Örömmel és hálával gondolunk vissza arra a hétvégére, amikor vendégszeretetünket ajánlottuk fel Pásztor Mihálynak és családjának Mezőszentmártonról. A marosvécsi nőszövetség ötletével indult a terv: három napra körünkbe fogadunk egy szórványban élő gyerekes családot, amely nap mint nap küzd azért, hogy megmaradjon reformátusnak és magyarnak olyan közösségben, ahol nincs magyar oktatás. Ahol már csak a templomban hangzik Isten Igéje magyarul. Olyan gondtalan hétvégét szerettünk volna biztosítani a családnak és főleg az édesanyának, amikor nem kell azon törnie a fejét, mi kerül az asztalra, ki takarít, ki mosogat, hanem – szeretettel, magyar, református családokkal körülvéve – megfeledezhet a mindennapi gondokról.

Katona Éva

(Folytatása a 3. oldalon)

Adventi közösség Máriával és Józseffel

Egy ünnepi incidens emléke

A múlt század hetvenes éveiben, alig huszonéves ifjúként jártam először Szálteleken, ebben a tipikusan mezőségi faluban. Akkor még azt sem tudtam, hogy ez székely település volt, amely két domb között meghúzódva áll már századok óta örökké a székely Mezőség, Marosközék nyugati határánál. Mezőségi meghatározását könnyen el lehetett fogadni, hiszen Mezőbánd és Mezőmadaras között, mintegy félúton, szerényen húzódik meg a Komlód-patak völgyében.

Akkor, a hetvenes évek elején, ünnepi legatúsként küldött át a mezőbándi esperes a leányegyházközségbe ígét hirdetni és az ott élő reformátusoknak úrvacsorát osztani. A dombon átvezető földúton érkeztünk az ötgyerekes esperes legkisebbik fiával, aki akkor orvostanhallgató volt, és az istentiszteleten ő vezette az éneklést. Mezőségi szülőfalumban természetes volt, hogy úrvacsoraosztás végén a 143. éneket énekeltük: „Uram, bocsásd már el szolgádat békével”. Eszembe sem jutott, hogy jó néhány dombbal távolabb élő reformátusok nem ezzel

az énekekkel zárják az ünnepi együttlétet. Így történhetett meg, hogy amikor igehirdetőként bediktáltam az éneket, az orvostanhallgató-kantor így szólt: itt ezt nem ismerik.

Ötvös József

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

Uralkodás vagy szolgálat

„Egyetlen pásztor állítok följük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot.”

Ez 34, 23a

Ezékiel igehirdetésében a 33. fejezettől nagy változás áll be. Eddig ítéletet, mostantól kezdve szabadságot, üdvösséget hirdet. Ez a változás Kr. e. 586 után következik be, amikor Nabukodonozor seregei lerombolják Jeruzsálemet. A szörnyű események egyik szemtanúja és túlélője érkezik a prófétahoz Babilonba, ő mondja el a történetet. Ezékiel éveken át hirdette, mi fog történni. Most mindenki láthatja: az ítélet beteljesedett. S ekkor fordulópont következik igehirdetésében. Nem ítéletet hirdet, hanem azt, hogy Isten vissza fogja vinni népét hazájába.

Ez a fejezet súlyos váddal kezdődik Izrael pásztorai ellen, a királyok és papok ellen. A nép azért jutott ilyen helyzetbe, mert félrevezették őt – épp a vezetők. Kemény szavak hangzanak el. A vád lényege: a szívtelen vezetők csak a maguk hasznát, javát keresték, nem törődtek a nyájjal. Szolgálat helyett ők uralkodni akartak, s ez végzetes dolog. Világi és egyházi vezetők felé ma is egyaránt égető a kérdés: pásztorok vagyunk-e vagy uralkodni akarunk? Uralkodás vagy szolgálat – ég és föld közöttük a különbség. Az uralkodásra való hajlam velünk született, a szolgálat pedig Istentől kapott ajándék. Isten ezt kész megadni mindenkinek, aki az élet bármilyen viszonylatában pásztori szolgálatot kell végezzen.

Isten közelsége

„És nem vivé be Dávid magához a ládát a Dávid városába”.

(1Krn 13,13)

Nagy menet indul Kirjat-Jeárimból. Boldog a nép és boldog az uralkodó, Istennek szeretné elkötelezni életét. Az örömmünnep azonban hirtelen félbeszakad. Helyébe a megdöbbenés és a félelem lép. A Kidon szérűjénél Uzza holtan esik össze. Dávid megdöbben: mi állhat Isten haragja mögött? Az Istent dicsérő menet szétoszlik, a frigláda nélkül térnek vissza Jeruzsálembe. Ki mer ezek után hozzáérni?

Dávid istentiszteletébe valahol hiba került. A király nem figyel Isten törvényére, amely pontosan előírja, hogyan lehet az Ő szentségét jelképező ládát szállítani. Valamiről megfigyelkedezik: az istentisztelet tisztaságáról. Isten rendtartásának végrehajtásáról.

A pásztorok csődöt mondtak. De nemcsak ők a hibásak, hiszen itt a juhokról is szó van. Nekik is van bűnük, a nyájban is hatalmi harcok dúlnak. Az erősek itt is uralkodnak a gyengéken, ők legelik le a legjobb füvet. Mennyire időszerű dolgok ezek. Pálnak is milyen sokat kellett intenie a gyülekezet tagjait, hogy az egymáshoz való viszonyukat rendbe hozza. Mennyi széthúzás, féltékenység lehet ma is a gyülekezetekben. Vannak, akik el is hagyják a gyülekezetet, mondván: megbotránkoztak abban, amit ott láttak.

Isten azonban kezébe veszi a dolgokat, gondoskodik a nyájáról. Megígéri az igazi Pásztort. Amikor ezeket a sorokat olvassuk, Jézus képe rajzolódik ki előttünk. Ő valóban egyedülálló Pásztor, senki máshoz nem hasonlítható. Neki igazi pásztori szíve van, Ő foglalkozik a nyájával, életét adja a juhokért. Mennyi jót lehet erről a Pásztorról elmondani!

Adventet ünneplünk, az Ő eljövételét e világba. Nem véletlen az sem, hogy itt Dávidot említi, hisz ő kapta az ígéretet: utódai közül születik meg majd a Messiás. Az is különös, hogy ezt a pásztor fejedelmnek is nevezi az ige. Mennyire illik ez Jézusra, aki egyszerre Pásztor és Fejedelm. Olyan Pásztor, akinek hatalma van, de ezt nyája pásztorlására használja. Legelteti a nyáját: bőséges és finom eledelt ad a juhoknak. Ez az eledel az Ő igéje. Ezzel táplálkozunk otthoni csendességünkben, vagy amikor a templomban az igehirdetést hallgatjuk. De akkor is táplál, amikor az úrasztalához járulunk. Juhai közül egy sem éhezik, még akkor sem, ha néha pusztaságokon át vezet az utunk. A nagy kérdés csak az, mi vajon az övéi vagyunk-e már?

Jézus szerint azok az Ő juhai, akik hallják a szavát, és akik követik Őt, vagyis engedelmeskednek. Ez azt jelenti, egész életemet Ő határozza meg: a Jó Pásztort követem a mindennapok küzdelmeiben, a munkámban, a másokkal való viszonyomban. Aki egyszer elkezdett Krisztussal járnival, az többé már nem akar Nélküle élni. Hisz tudjuk, az Ő védelme nélkül elpusztulunk. Szüntelen rá kell csodálkoznunk Isten jóságára, hogy minket ilyen Pásztorral ajándékozott meg. Köszönjük Őt meg újra ebben az adventben is, hogy Isten elküldte nekünk, s hogy Ő kész volt eljönni értünk a Földre.

Az örvendő diadalmenet hatalmi szimbólumként hordozza a ládát, hadd lássa mindenki: velünk az Isten! De Istent nem lehet birtokolni, győzelmi szimbólumként hordozni.

Dávid Isten követője, ezért öröm lakik a szívében, hogy a szövetség ládáját Jeruzsálembe viheti, de egy adott ponton mégis felülemelkedik rajta az isteni hatalom birtoklásának vágya. Tragédia kell ahhoz, hogy belássa, Isten nem valami kénye-kedve szerint használható erőforrás. Az ember rádöbben: nem birtokolhatja Istent. Ami a bálványokkal lehetséges, az élő Istennel lehetetlen. Az Isten és ember közötti, a szentség és a bűn közötti határvonalat nem az ember gyűri le és lépi át, hanem az Úr Isten – kegyelméből és szeretetéből. Ezt látjuk Jézus földi jelenlétében, amikor Fiában az Isten megközelíthetővé, megszólíthatóvá teszi önmagát. Számunkra is. Élünk az Ő áldott közelségével!

Fábián Tibor

Lejött a Földre

Egy más dimenzióból lejött a Földre, hogy az embereket Istenhez vezesse. Betlehemben fénylett a dicsőség királya, Názáretben teljesült boldog ifjúsága.

Jézus volt a neve Jessze gyökeréből, virágszál növekedett Mária öléből. Bejárta Galileát, tizenkettőt hívta, Gecsemáné lett mindnyájuk otthona.

Áldott orvos volt, nemzete pártfogója, Erős Isten, Királyok királya. Betegek gyógyultak, sírhantok nyíltak, elnémult a szél hullámokat nyomva.

A bűnt bűnnek nevezte, de megbocsátott, a semmiből teremtett új világot. Lehajolt, az emberek lábát mosta, az isteni szeretet csodáit hozta.

Pilátus elé vitték az igazit, szentet, saját népe neki nem kedvezett. – Az ő vére mirajtunk – kiáltották, Az isteni Megváltót keresztfára adták.

De feltámadt és él az Atya jobbán, visszajön ítélni az idők alkonyán. Új ég és új föld jön létre szent szavára, Ő Uraknak Ura, Királyok királya.

Keszegh András

A fejezet vádirat a pásztorok ellen. Az Úr megfeddi és félreteszi őket. De ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy neki nincs szüksége pásztorokra. Mert az Úr a pásztorlás munkáját nem nélkülünk, sőt épp ellenkezőleg, általunk akarja végezni. Ezt az élet különböző területein végezhetjük: a családban, a gyülekezetben, az emberek közösségében. A nagy kérdés: miként lehet ezt a szolgálatot hűségesen végezni? Csakis úgy, ha a Jó Pásztor juhai vagyunk és azok is maradunk. A pásztori lelkületre oly nagy szükség van a családban, a gyülekezetben, a politikában. Milyen nagy szükség lenne a mi időnkben is ilyen hűséges pásztorokra, mert oly sok megtört és sebzett szívű ember van!

Ez az ige mindnyájunkra komoly adventi feladatot is ró. Isten azt akarja, hogy mi azt a szeretetet, amit Ő Jézusban nekünk adott, továbbadjuk minden embernek. Isten adjon nekünk ebben az ünnepes félévben olyan szemeket, hogy meglássuk azokat, akik a pásztorlásunkra várnak. Lássuk meg a tanácstalanokat, akik nem találják életük égető kérdéseire a választ. Lássuk meg azokat, akik az élet terhe alatt roskadoznak és bele vannak keseredve az életbe. Azt a szomszédot, aki évekként elelőtt még hűségesen járt templomba, de most már elmaradozott. Igyekezzünk pásztori szeretettel lehajolni az ilyenekhez. Nagy öröm és kiváltság a Jó Pásztor szolgálatában állni és az Ő lelkületével a magunk helyén munkálkodni. Így legyen áldott ez az adventi idő az életünkben!

Lőrincz István

„A boldog Isten” érkezése

(Folytatás az 1. oldalról)

De „a boldog Isten” nem hagyta magára, hanem lehajolt hozzá, megkereste, hívta a maga közelségébe, hogy az Ő boldogságának részesévé, sőt részévé tegye.

„...Amikor elérkezett az idő teljessége, Isten elküldte Fiát...” (Gal 4,4), hogy megváltson, hogy az Ő fiaivá legyünk (Gal 4,5), s így boldoggá tegyen. Eljött az egyszülött Fiú, hogy a mennyei boldogságot hozza közenk, s nekünk visszaadja elveszett boldogságunkat. Isten nemcsak boldogságra teremtett, hanem – amikor arra szükség volt – Fia vére árán boldogságra váltott meg.

A katasztrófák, szerencsétlenségek után, amikor a mai ember szembenéz a halállal, és beleremeg teste-lelke akár a saját, akár mások szenvedését látva, előbb-utóbb mindig elhangzik a lázadó kérdés: miért engedte meg Isten? Viszont oly kevesen kérdezik a jólétben, a szerencsétlenségek előtt: hol akar engem látni Isten? Mi Isten akarata az életben? Az Úr a Tőle eltávolodott világban különböző eseményekkel figyelmeztet: hát ha a nyomorúságban hozzáfordulnak az emberek, hogy boldoggá tehesse őket.

Minden esztendőben az adventi idő a „boldog Isten” érkezését jelzi. Ez azonban nem csak azt hangsúlyozza, hogy eljött az Ő Fia által hozzánk, hogy bűnbocsánattal ajándékozzon meg. Nem csak azt jelzi, hogy jön ma is: körülvesz szeretetével, jóságával, fi-

gyelmeztetésével. Az adventi idő azt is jelzi: eljön majd újra az Ő Fiában hatalommal és dicsőséggel, „ítélni élőket és holtakat”.

Ez adventi időben a „boldog Isten” örök étellel akar megajándékozni, hogy örömmel telessünk bizonyosságot az Ő szeretetéről. Legyen a miénk is az énekíró imádsága: *Találj meg mindenkit, aki elveszett, S vigye dicsőségre hatalmas kezed; Hogy amikor eljössz az ég felhőiben, Örömmel lásson meg minden földi szem!*

Füle Lajos

Visszajön

Hóból az erdő, ködből a felhő,
hó esik, tél szele fűjja...
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Száll csuda híre szívből a szívbe,
kétezer év a tanúja:
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Angyalok ajkán, emberek hangján
csendül a csillagos ének,
Kétezer éve mennek Elébe
boldogan, kik Neki élnek.

Ott a helyed e drága menetben,
életed KRISZTUSA vár rád.
Hagyd el a gondot, légy vele boldog,
zengje a szíved a hálát!

Lelki ajándék egymás számára

(Folytatás az 1. oldalról)

Terített asztallal vártuk a messi útról érkezőket. A pár picit bátortalanul, de mosolyogva foglalta el a helyet az asztal mellett, két gyerekével együtt, azon tűnődve, mi is vár rá a következő napokban. Az ismerkedés, bemutatkozás után baráti beszélgetés alakult ki, majd közösen megterveztük a következő napot. Nőszövetségünk tagjai lelkesedve sütöttek, főztek. Finomabbnál finomabb ételek és sütemények kerültek az asztalra. De a legfontosabb az egymásra szánt idő volt. A Pásztor család közösségünk életébe is betekintést nyert: most tapasztalta meg talán először, mit jelent a magyar közösség ereje. A család tagjai érezték azt, hogy közenk tartoznak. Megtekintették a tájházat, a marosvécsi Helikon és Erdélyi Szépművészeti Céh kiállítását, meglátogatták a Kemény-kastélyt és parkját, bekapcsolódtak az éppen zajló Helikon-napokba. Szombat este rostos húst sütöttünk, beszélgettünk, a gyerekek barátságot kötöttek a vécsi gyerekekkel, akikkel késő estig játszottak.

Vasárnap elbúcsúztunk egymástól, ami nem volt könnyű. Áldott lelki ajándék voltunk egymás számára. Ők elmondták, szeretnének visszajönni hozzánk, és jövőre egy másik családot is magukkal hoznának. Örültünk, hogy megbíznak bennünk, és megtapasztalták, hogy mi itt vagyunk számukra. Nekünk is éreznünk kell, hogy mások számítanak ránk, nem állhatunk félre közömbösen, feladatainkat semmibe véve. Tudnunk kell, mennyire fontosak lehetünk mi, nők: küldetésünk, feladatunk van, mert páratlan csodák születnek abból, ha együtt dolgozik az emberi szív, szellem és kéz.

Ez a hely mindig hazavár

175 éves a küküllőszéplaki templom

Istennek adott hálát a Küküllőszéplaki Református Egyházközség, amikor a temploma fennállásának 175. évfordulóját ünnepelte. Egész napos rendezvényünket Biró István esperes igehirdetése kezdte. Ezt Csepán Levente helyi lelkipásztor rövid köszöntője követte, aki hangsúlyozta: örömet jelent, amikor énekekkel, dicsőréttel hálát adunk az Úr jóságáért és irgalmáért, hiszen kettős ünnepet rendelt a gyülekezet számára. Köszöntőjében hangsúlyozta az egyházi és polgári intézmények közötti építő jellegű kölcsönös együttműködés fontosságát, valamint kiemelte a lelkeszerkezethez sajátos jellegét, amely az egyházmegye szolgálattevői számára is páratlan lehetőség.

A köszöntőt követően Pál Levente András kiskendi lelkipásztor-történész ismertette a templom történetét, kiemelve a mindenkorai patrónusok, támogatók fontosságát. Az Alsó-Küküllő menté ezen temploma 1840-ben özv. Simen Jánosné Pálffy Ágnes nagysz-

szony nagylelkű adományából épült az akkori romos kőtemplom helyére. Többször is sújtotta az

Az ünnepség alkalmával a templomkertben kopjafát avattak

idők vihara, és mivel alig pár száz méterre fekszik a Kis-Küküllőtől, gyakoriak voltak az árvizek. Az utolsó általános felújításra 2000-

ben került sor egyházmegyei, valamint gyülekezeti hozzájárulással.

A gyülekezet asszonykórusa a templomépítő tiszteletére két éve felvette patrónusa nevét, és most tiszta szívvel vallotta, mindig az Úrral akar lenni, akárcsak Szőke

Ágnes nyugdíjas tanító néni, aki Wass Albert szavaival figyelmeztetett: a víz szalad, a kő marad, generációk változnak, de Isten állandó.

Az ünnepség a templomkertben folytatódott, ahol Biró István esperes áldását adta az alkalomra felállított kopjafára, amelyet Balázs Antal faragómester készített. A kopjafa Imre István egyháztág adománya, és emlékeztet, hogy az Úr temploma 175 éve áll Küküllőszéplakon, és Isten kegyelméből még sokáig szép lelki együtllétek helyeként fog szolgálni.

Szakács Béla helyi polgármester ünnepi beszéde után Imre Tünde tanítónő Wass Albert *Honvágy* című versét szavalta, figyelmeztetve, ne engedjünk a világi csábításoknak, ne legyünk „bús őszi lombok, kit vak szelek sodornak”, hanem kizűlőföldünkön álmódjunk új jövőt. Asszonykórusunk *Kell még egy szó* sokat üzenő énekén keresztül biztosított bennünket arról, ez a hely mindig hazavár bennünket.

A szeretetvendégséget követően a templomban az egyházmegye harmadik negyedévi lelkeszerkezeti tartottuk, amelyen Bustya János sepsiszentkirályi lelkipásztor tartott előadást az ifjúság testi, lelki, erkölcsi fejlődését érintő kérdésekről.

Csepán Levente

Áldott új esztendőt, „keresztyén” Magyarország!

(Folytatás az 1. oldalról)

A franciáknál a német hatás a 17. században honosodott meg, akik *année chrétienne* néven vették át, a 18. század második felében *année spirituelle*, a lelki év kezdete kifejezésre változtatták át. A 19. században még tovább variálták ezt a franciák, s akkor adták az egyházi évnek az *année liturgique*, liturgikus év megjelölést.

Ma már pontosan számon tartjuk, mikor kezdődik az új egyházi év. Idén november 29-én lesz, 2016-ban november 27-én. A reformáció 500. évében, 2017-ben az egyházi új év első napja december 3-ra esik majd, 2018-ban december 2-re.

Áldott idő – adventi idő

Az egyházi év reformáció korabeli neve tehát advent első vasárnapjával indítja az új évet. Maga az adventi idő viszont már az 5. század óta kezdett meghonosodni a világkeresztyénségben. Így kapcsolódik szervesen össze Abban, aki az idők Ura, a testté lett Igében a katolikus és a protestáns hagyomány. A 7. századtól ezt az időszakot kétféleképpen is jelölték. Neveztek az Úr születése előtti időnek (*tempus ante natale Domini*), illetve az Úr érkezése idejének (*tempus adventus Domini*).

Bizonyára az egykor élt keresztyén testvéreink valami hasonlót éreztek bele a szent időszakba, mint amit Ady jó 1500 évvel később így írt meg gyönyörű egyszerűséggel: „Mikor elhagytak / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten. / Nem harsonával, / Hanem jött néma, igaz öleléssel, / Nem jött szép, tüzes nappalon / De háborús éjjel. / És megvakultak / Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom, / De őt, a fényest, nagyszerűt, / Mindörökre látom.” (Az Úr érkezése) Igen, ez az adventi élmény lehet minden egyházi új évet köszöntő szív kincse, ajándéka, titka az első, második, harmadik, negyedik adventi vasárnapon és a közte eltelt napokban. Ennél méltóbb újévi kívánságunk nem is lehet.

I. Gergely pápa (540–604) volt az, aki az adventi vasárnapok számát négyben határozta meg. A négy szimbolikus szám, az akkori fel fogás szerint utalt arra a 4000 esztendőre, ami a bűnbeesett emberiségnek az első emberpár Édenkertből történt kiűzése óta a Megváltó születéséig eltelt.

Adventi koszorú – vigasztalás árva gyermekeknek

Az adventi időt sokféleképpen ünnepelel a modern reklámvilág. Az egyik legrégebbi és szociális, diakóniai tartalmú kísérője a koszorú. 1839 első adventi vasárnapján a Hamburg köze-

li árvaházban, amelynek az akkor 31 éves *Heinrich Wichern* volt az evangélikus lelkésze, azon gondolkozott el, mivel lehetne élményszerűbbé tenni a megtört szívű árva gyermekek karácsonyi készülődését. És akkor jött a nagy ötlet: egyszerű kocsikerékre a négy adventi vasárnapot jelölő négy gyertyát tett, s minden napon egy-egy piros gyertyát gyújthatott meg valamelyik kisgyermek. A puritán, mégis sok örömet szerző világító kocsikerék pontosan a személyes gyertyagyújtás, a részvétel által a későbbiekben még kis díszítést is kapott. 1860-tól zöld fenyőgallyakkal és fehér szalaggal díszítették fel a kocsikerékeket. Az azóta eltelt évek alatt szédületes „karriert” futott be a kezdeti adventi kerék. Ma már a technika minden lehetséges eszközzel variálja formáját, olykor a látvány kedvéért teljesen elhagyva és feledtetve eredeti jelentését: a gyermekeknek okozható örömet, az Úr érkezésére való felkészülést, a lelki felöltözés tisztaságélményét, hogy a bűnbánatról ne is beszéljünk.

1920 óta ismert az adventi kalendárium 24 ablakoskával vagy ajtóval, korábban még bibliai igékkel, ma már inkább csokoládéval és szaloncukorral. A hagyományos sokgyertyás adventi koszorú valójában 23 gyertyát foglal magába, ebből négy a vasárnapokat, 19 a hét-

köznapokat fényesíti. A modern kommersz változatok már csak a téli romantika állóképei, teljességgel elszakadva mind az advent, mind a karácsony tartalmától, bármilyen „jópofák” is ezek.

Modern adventi fényjátékok, zenei élmények

A legmodernebb variációk között talán kivételesen képez az egyházi környezetben kialakított fénylabirintus, mint például a krétai adventi labirintus nyomán létrehozott fényjáték, amit 2005-ben teás gyertyák ezreiből raktak ki a Frankfurt közeli Bornheim Szent Kereszt Temploma köré, kifejezetten a spirituális elmélkedés elősegítése céljából. Az adventi lelki

Ha szembejön

Ádvent idején szembejön velünk földi vándornak öltözött ünnepvárásunk országútján, lélekterhelő nagy ködökben...

Gyertya kell! – Égő, tiszta lángú, szívdergető éjszakába, hogy meg ne csalja virrasztásunk neonreklámok tarkasága.

Gyertya kell! – Égő, szelíd lángú, és kéz, amely magasra tartja, és... egy másik, aki segítsen, ha annak elfárad a karja!

Gyertya kell! – Sok kis égő gyertya, És lángokat hordozó kezek, hogy amikor szembe jön velünk, el ne kerüljük Őt, emberek!

Lukátsi Vilma

elmélyülést, a születés „előízét” valósítja meg a zene segítségével megemelt ünnepi készülődés is. Nem a bevásárlóközpontokban hallható, már szinte az ünneptől elidegenítő hatást kiváltó karácsonyi dalokra gondolok. Hanem

olyan zenekari vagy orgonakoncertekre, különleges instrumentumokkal előadott zeneművekre és alkalmakra, ahol más úton, a hallásélmény fényeknél is mélyebbre és tartósabban belénk merülő érintései tudják megteremteni az Istenre figyelés áhítatát. E pillantok azok, melyekben *Barth Károly* szerint az angyalok Isten dicsőségére Bachot muzsikálnak, a maguk öröme meg Mozartot, s mi ennek a földi-mennyei vidám hangversenynek lehetünk résztvevői. *Schütz, Bach, Mozart, Händel, Haydn, Telemann* és mások zene- és kórusművei által. Vagy egyszerűen a zsol-tárok, halleluják éneklése és magyar költészetünk gyöngyszemei révén. Legfőképpen a Biblia Jézus-születést, Messiást jövendőlként beteljesült ószövetségi ígéreteinek, s a születést megelőző idők újszövetségi útkészítésének az olvasásával.

Valamint imával, amibe a hálaadás mellett sokan beleférhetnek, hiszen van kikért, miért házunk és hazánk táján, a nagyvilág tájain imádkozunk. Menekülőkért és otthonlanokért, a törekeny örömök tartósságáért, a törhetetlen remények tartós honfoglalásáért Kárpátok övezte nagy hazánkban, s anyaországi népünk mostohasorsra jutásának megelőzéséért. Legyen így tartalmas a 2016. egyházi év kezdete, a négy új évi adventi vasárnapunk. Áldott egyházi új évet, évezredesen ifjú magyar keresztyénség!

dr. Békefy Lajos

Adventi közösség Máriával és Józseffel

(Folytatás az 1. oldalról)

Egyébként az egész ünnepi szolgálat elfelejtődött volna, de ez az apró esemény végleg nyomot hagyott mindkettőnk életében.

Jó négy évtized múlva Abonyban emlegettük föl ifjúkorunk éveiből a szálteleki kalandot: mindketten emlékeztünk rá, pedig annyi más, nagyobb horderejű esemény történt életünkben. Negyven év utáni találkozás és emlékek felelevenítése indította el bennünk a vágyat: keressük fel együtt a „szálteleki incidens” helyét. Így érkeztünk meg egy hétvégén Mezőbánd felől, most már nem a dombon át gyalogolva, hanem személygépkocsival a falu letérőjéhez, ahol kétnyelvű tábla fogadott: Tiptelnic – Száltelek.

Biztató fogadtatás: még vannak magyarok, legalábbis számunkra a kétnyelvű tábla ezt sugallja, habár annyit már tudunk a falu történetéből, hogy a statisztikák

szerint 1941-ben élt itt a legtöbb magyar, szám szerint 81 az akkori 283 lakosból. Ez akkor is alig volt a falu egyharmada.

Az azóta bekövetkezett változást gyakorlott szem és fül az első percben észreveszi: a református harangláb mellől hiányzik az akkori imaház. A haranglábbal szemben álló családi ház udvarára kétszer – magyarul és románul – beköszönve, kisgyermeket ölében tartó asszony válaszol tört magyarsággal, s megtudjuk: édesapja magyar volt, de ő már a családban románul beszél. Jól érti a mi magyar beszédünket, lányához és ölében tartott unokájához csak románul szól, ők már a nagypapa, a dédapa anyanyelvét nem értik. Szálteleki, mezőségi családtörténet.

Rejtelmes falumozgás

Itt-ott szórványosan megjelenő utalásokból áll össze az egykori székely falu múltjának rövid krónikája. Lestyán Ferenc alig négy soros feljegyzésében írja: „középkori katolikus lakói 1660 után Mezőbándra költöznek. A következő században a földesúr görögkeletieket telepít Száltelekre”.

Orbán Balázs még azt is megjegyzi, hogy Bethlen Gábor 1614-es lustrája idején „tisztán székelyek által lakott jelentékeny falu”. A nagy székely vándor is tud az 1660 utáni mezőbándi átköltözésről, de annak okáról hallgat a történelem. Csak sejteni tudjuk, a környéken végigpusztító tatárbetörés elől menekülhettek, vagy egészen más oka lehetett a székely falu akkori elnéptelenedésének.

Talán annak a titokzatos 17. századi elátköltözésnek emlékét hordozza mai napig a családnevekben megörökített származás: Szálteleki. Erdély nyugati határát hősiiesen védő Jenő várából elmenekült Jenei, Jeney családnevekben is így él tovább az a Bethlen Gábor korabeli elkeseredett ostrom, amikor magyar támadt magyar ellen, hogy a hazát megmentse. Csak

hogy a közelben fekvő Kislekencén élő Szálteleki család már egy szót sem tud magyarul.

Bármennyire is kevés adat kerül elő e Maros-szék széli apró falu életéből, azért legendája Szálteleknek is van. Egész Mezősége jellemzően itt is nagy gond a jó ízű ivóvíz, ahol az egyik bővízű forrást Kincseskútnak nevezték el. A hagyomány szerint azon a helyen egykor Kincsesfalva feküdt, de a pogány Vata lázadásakor a keresztyén hitben megmaradók harangjait, kincseiket egy kútba dobták be. A képzelet még a kútba eltemetett harangok zúgását is meghallja időnként.

Úrvacsoraosztás a téli konyhában

Négyen megyünk át Mezőmadarásról a pár km-re fekvő Száltelekre: a lelkipásztor, gondnok, kántor és jómagam, aki valami sajátost, megörökítésre érdemest szeretnék látni erről a csendben,

szerényen meghúzódo mezőségi székely szórványról. Ebben az adventi időben látszik legtisztábban a mezőségi élet: a levelek nem takarják már el az egyszerű élet képeit, s az eső utáni vendégmarasztaló sár jelzi, hol járnak az emberek, és hol van az állatok útja. Itt még nem kötik ki a hízó disznót, mint a Mezőség szívében, de az úton azért szabadon terelgeti egy copfos kislány.

Az anyaegyházközségből érkező lelkipásztor a negyedik ház előtt lassítva beköszön az udvarra, majd egyszerű tudomásulvétellel állapítja meg:

– Itt ma disznóvágás van, ők nem vesznek úrvacsorát. Egyébként vegyes házások, a férj magyar, és nagyon rendes ember, felesége román.

A harangláb tetején elmozdult a pléhcillag, s helyén madárfészkek nyomai látszanak. A beszólgáló lelkipásztor bibliai idézettel siklik át a máshol kínosnak tűnő helyzeten: „Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregeknek Ura” (Zsolt 84,4).

Az egyszerű, fából épített haranglábtól tíz lépésre lévő „mezőségi oltár”, egy szobányi vályog imaház most zárva van. Nincs benne fűtés, és a havonta egyszeri istentiszteletet magánháznál, barátságosabb hangulatban is meg lehet tartani, így visszaindulunk a falu közepe felé.

Kiss József a háza előtt fogad, s tessékel be a meleg téli konyhába, ahol felesége, Mária szép renddel és tisztasággal vár. Advent első vasárnapja egy székely mezőségi apadó faluban, ahol ma 16 magyar református él. Ezen az adventi ünnepi istentiszteleten a 16-ból ketten vannak itt, a ház lakói: Mária és József. Micsoda adventi evangélium, az angyal üzen Máriának és Józsefnek, eljött hozzájuk az Isten üzenete: ne féljete, hirdetek nektek nagy örömet. Ez az öröm ott él a szívükben, ebben a sáros, apadó völgyben, ebben az egy szobában, ahol olyan jó meleg van, s ahol békés lelki csend honol.

Jólesik a zajos városi életmód után ez az egyszerű mezőségi hangulat. A konyhaasztalon felvágott úrvacsorai kenyér, s egy talpas üveg-pohárban bor. Haton üljük körbe a „mezőségi szent úrasztalát”: négy érkezett és kettő itt élő református – Mária és József. Később tudom meg, ők is jövevények, hiszen a férfi Kisnyulason született, felesége pedig a Mezőbánd melletti Marosesden. A kályhában ég a tűz, fával fűtenek, s valami bensőséges, gyermekkori nosztalgias ünnep emlékeit idézi fel bennem. Az első éneket csak „mi” énekeljük, az ideérkezettek, mert az új énekeskönyvből van: „Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed.”

Az igehirdetés után a lelkipásztor bediktálja a megszokott úrvacsorai éneket: „Lelkem siet hozzád menni”, s a család most velünk együtt éneklő állva, meghatódva. Ez az ének a régi énekeskönyvünkben is megvolt, s az ott van gyermekkori, ifjúságuk lelkében, ahol valamikor, valamiképpen megállt az idő. A lelkipásztor szeme jelzésével kérdezi: veszek-e én is úrvacsorát a családdal együtt? Hirtelen egy rég hordozott titokélmény jut eszembe: a gyimesi dombok egyikén tartott búcsú alkalmával beálltam az áldozó csángók sorába, mert éreztem, Krisztus megtörtetett teste minket együtt ölel át. Valami hasonlót éltem át lelkemben a szálteleki családi ház téli konyhájában: oltalmazó kezével átölelt minket a kereszten értünk életét adó Krisztus. Ezért sem igazítottam ki a falu nevével elmesélt legendát, amely szerint egykor a falut tatárok szállták meg, s innen kapta nevét: Száltelek. Hadd éljen lelkünkben ezek a falulegendák, mert apadó létünkben is így lesznek történelemhordozókká, falutörténetek élő láncszemeivé. Ezért hallgattam alázattal a Kincseskútról Orbán Balázs által feljegyzett szálteleki rege mezőségi változatát: mezőfürdő vásárból hazafelé tartva, megszemlázott a vándor, a kútnál megállt, behajolt, hogy vizet mérítsen, s abban a pillanatban zsebében lévő pénze (kincse) beleesett a kútba.

Nem tudom, melyik változata esik közelebb a valósághoz, de itt, ebben a Székelyföld széli mezőségi szórványfaluban az utóbbi nagyon személyes és helyközelű – hihető.

Példaértékű missziós munka

Generális vizitáció Olthévízen

A Brassói Ref. Egyházmegyéhez tartozó Olthévízi Egyházközségbe látogatott a közel-múltban egyházkerületünk Generális Vizitációja. Sylvester Aba lelkipásztor áhítata után Kató Béla püspök vezetésével a bizottság a község polgármesterénél tett látogatást, ahol a község gondjairól, örömeiről beszélgettek el a polgármesterrel. Délután folyamán a nőszövetséggel való találkozás során elhangzott: a község asszonyai többek között diakóniai munkát is végeznek, valamint különböző nőszövetségi alkalmakra, konferenciákra járnak. 2007 óta a lelkipásztor kezdeményezésére a nőszövetség vasárnapi iskolát is tart, ma már a fiatal anyukák azok, akik ezt a szolgálatot vállalják.

Kató Béla püspök megdicsérte az asszonyok hozzáállását, kiemelte, a jelen és jövő attól is függ, hányak akarnak szolgálni. A beszélgetésből az is kiderült, a környéken ez az egyetlen gyülekezet, ahol vasárnapi iskolát tartanak; a nők büszkén mondják: olyan munkás lelkipásztoruk van, aki folyton újabb ötletekkel lepi meg őket. „Régen a család látta el azt a munkát, amit ma diakóniának nevezünk, hiszen egy udvaron lakott több generáció, a fiatalok segítettek az idősebbeknek és fordítva is így történt. Ma ez már ritkán fordul elő, ezért különösen fontos, hogy a gyülekezeti tagok figyeljenek egymásra, gondozzák egymást” – hangsúlyozta a püspök.

A gyülekezetben több alkalom is van, amikor a fiatalok összegyűlnek: van vallásóra, külön foglalkozás a konfirmandusokkal, nyaranta kézműves táborok és vakációs bibliahét is. A püspök arra figyelmeztette a fiatalokat, hogy ők öröklik a templomot is, nem csak a szüleiktől, nagyszüleiktől a házat, ők lesznek azok, akik a gyülekezetet majd fenntartják.

A presbiteri ülést követően Szegedi László esperes beszámolt arról, hogy 20 év alatt a gyülekezet lélekszáma százal csökkent, mégis stabilitást tapasztaltak a gyülekezetben. A csökkenés annak tudható be, hogy ma a fiatalok sokkal nagyobb számban keresnek

külföldön munkát, mint korábban. Az esperes ugyanakkor megdicsérte a példás közösségi életet, hangsúlyozva, az önszerveződésnek eredménye van. Csodálatos ugyanakkor az iskola és egyház összefonódása. A bibliaórák megszervezése próbálja a gyülekezet minden korosztályát megszólítani, hétről hétre más-más réteggel foglalkozik a lelkipásztor, emellett kiemelkedő az a munka, amit a gyerekekkel végeznek a gyülekezetben. Szegedi László szerint ez a programszerű missziós munka példaértékű lehet sok gyülekezet számára. Kántor Csaba püspökhelyettes elmondta, Homoródon is jártak, ahol 12-en vettek részt az istentiszteleten. A homoródiakkal folytatott beszélgetésből az derült ki, jövőt terveznek, gyülekezeti alkalmakra alkalmas helyet akarnak építeni, nem keserednek el, hogy kevesen vannak.

Kató Béla püspök kiemelte, áldásos munka folyik a gyülekezetben. A püspök szerint nagy események helyszíne volt Olthévíz, ezek az események beépültek a gyülekezet életébe. Figyelmeztette a gyülekezetet, Isten általunk építi a jövőt. A püspök arról is beszélt, hogy az európai keresztyénség komoly válságban van: ha mi mindent feladunk, eltűnünk a színpadról. Míg mi könnyen feladjuk a hitünket, kultúránkat, addig a bevándorlók ragaszkodnak a maguk értékeihez. A fiatalokat csak úgy tudjuk itthon tartani, ha igazi közösséget teremtünk számukra. A ránk bízott vagyunk csak akkor ér valamit, ha van, aki tovább gondolja azt. A presbiterek a beszélgetés során a legnagyobb gondnak és veszélynek a vegyes házasságokat látták.

Szegedi László külön méltatta, hogy a parókián délután foglalkoznak a gyermekekkel. Az iskola utáni (after school) program, amelyet egyházkerületi szinten is be akarnak vezetni, itt már gyümölcsöt termelt – mondta.

Kántor Csaba püspökhelyettes szerint akkor vagyunk jó helyen, ha Isten kezébe tesszük le életünket

A vizitáció utolsó mozzanata az istentisztelet volt, amelyen az egyházmegye lelkipásztorai is részt vettek. Kántor Csaba püspökhelyettes igehirdetése után Kató Béla püspök szólt a gyülekezethez. Elmondta, utoljára 1931-ben járt püspöki vizitáció Olthévízen, Makkai Sándor püspök vezetésével. Akkoriban ez a gyülekezet is padlón volt, hiszen a két világháború közötti időszakban úgy tűnt, minden elveszett. Azonban ekkor kezdődött el az a megújulási folyamat, amikor a belmissziói mozgalmak fejlődni kezdtek. A püspök szerint a vizitációnak a tapasztalata az, hogy a gyülekezet jó úton jár. Olyan lánglelkű fiatalokra van ma szükség, akik el tudják hitetni az emberekkel, létezik jövő.

Kató Béla arról is szólt, hogy az idők gonoszak, minden összezavarodik körülöttünk. Olyan romlásnak indult az Európai Unió, amelyben Erdély szigetnek számít, hiszen ragaszkodik az értékeihez. A püspök figyelmeztette a gyülekezetet, meg kell tartanunk azt, amire a Szentírás tanít. A gyülekezet jövője azon múlik, lesz-e gyerek, aki az örökséget továbbvigye. Európa fél a muszlimoktól, de ők csak oda mennek, ahol hely van, abba a házba költöznek be, amit mi feladtunk, ahol már nem laknak. A püspök ugyanakkor dicséretesnek tartotta, hogy a gyülekezet maga akarja eltartani a lelkipásztorát.

Az istentisztelet folytatásában Kántor Csaba főjegyző olvasta fel a jegyzőkönyvet, majd Szegedi László generális direktor szólt a gyülekezet lelki életéről. Kiemelte, közös énekkaruk van az unitárius egyházzal, példás az ökumené a gyülekezetben. Ugyanakkor 5 tagú diakóniai csoportja van a gyülekezetnek, sokat adakoznak diakóniai célokra, valamint hangsúlyozta a vasárnapi iskola jelentőségét. Megköszönte ugyanakkor az idősebb generációnak, hogy a gyerekeiket annak idején magyar nyelven iskoláztatták, hiszen ezek az emberek ma itthon tesznek valamit a közösségükért.

Décsi Zoltán egyházkerületi főgondnok szerint csodálatos érzés ennyi hitben megerősödött embert egy helyen látni. A főgondnok szerint a presbiterek az állandó megújulást jelentik. Keresztútnál vagyunk, amikor meg kell találni az Istenhez vezető utat. A főgondnok kiemelte: azoknak a hagyatéka, akik előttünk jártak és szolgáltak, nem volt hiábavaló.

Kiss Gábor

Az istentiszteleten a helybeli fiatalok zenés műsorral szórakoztatták a jelenlevőket

Kedves Gyermek!

Csak a szívünkkel tudunk valóban Istenre figyelni. Ha viszont a szívünk tele van mindenfélével, vagy másra figyel, akkor nem halljuk meg, ha Isten szól hozzánk. Ezt Ő tudja, ezért azt kéri tőlünk: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (Zsolt 46,11a)

Hangzavarban nem hallatszik Isten szelíd és halk hangja. Ezért, ha meg akarjuk tudni, hogy mit akar mondani, oda kell figyelnünk Rá, minden mást viszont el kell halkítanunk. Csendben kell lennünk.

Almási Mihályné

Adventi csendben

Adventi csend van.	Adventi csend van...
Nincs hang, csak lélek-beszéd.	Készül-e, mondd, a szíved?
Adventi csendben	Adventi csendben
Lehullok, Uram, eléd.	Gyümölcsöt hoz-e hited?
Adventi csendben	Adventi csendben
Csak hitem kis mécsé ég;	Szunnyadsz tán? Lámpád nem ég?
Adventi csend van.	Adventi csend van...
Köröttem mély a sötét.	Krisztus vár éretted még!

Tudjátok, mi a csend? Az, amikor nem szól a zene, amikor nem beszélünk másokkal, amikor nem halljuk az utca zaját, amikor teljesen kizárjuk a külvilágot.

A szívünket is le kell csendesítenünk. Olyankor ne gondoljuk másra, csak Istenre. Ne járjon a fejünkben semmi, csak Isten. Ha Istent keressük a szívünk legmélyén, egyszer csak azt vesszük észre, hogy lassan minden elcsendesedik körülöttünk. Akkor hallhatjuk meg Őt, amikor egyedül csak Rá figyelünk!

Az advent a várakozás, a készülődés és a reménykedés időszaka. Fontos, hogy ebben az időszakban is legyen időnk elcsendesedni, Istenre figyelni... Csendben várjuk az Úr eljövetelet (adventus Domini):

- * Jézus születését – az evangéliumi beszámolók szerint,
- * Jézus második eljöveteletét – az utolsó ítélet napján,
- * Jézus befogadását a szívünkbe!

A világ, ami körülöttünk van, nagyon hangos, ezért a csend értékes dolog. Vigyázzunk rá, keressük a csendet, és benne Istent! Tudjunk csendben lenni, hogy meghalassuk az Ő hangját!

Minden napra egy igé!

Az alábbi naptárban az adventi időszak minden napjára találtok egy-egy bibliai igét!

VASÁRNAP	HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT
Nov 29. Jn 3,16	Nov 30. ApCsel 16,31	Dec 1. Zsolt 51,12-13	Dec 2. 2Kor 1,3-4	Dec 3. 5Móz 6,4-5	Dec 4. Zsolt 46,11-12	Dec 5. Mt 22,37-39
Dec 6. Zsolt 27,14	Dec 7. Péld 16,3	Dec 8. 1Kor 13	Dec 9. Zsolt 37,3-5	Dec 10. Ef 2,8	Dec 11. Zsolt 136,1-9	Dec 12. Péld 4,23
Dec 13. Fil 4,13	Dec 14. Ézs 43,1	Dec 15. Zsolt 55,23	Dec 16. Péld 16,3	Dec 17. 4Móz 6,24-26	Dec 18. Tit 2,11-14	Dec 19. Lk 1,26-38
Dec 20. Jn 1,1-3	Dec 21. Jn 1,14	Dec 22. Lk 1,46-55	Dec 23. Lk 2,1-20	Dec 24. Mt 1,18-25		

Betűkereső

Karikázzátok be minden 3. betűt, és megtudjátok, hogy miben nyilvánul meg irántunk Isten szeretete!

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy

qienbgncydaskjzérüöwlgönbtd
xt hgFzbiseázet úgkfgüvblzbdkjrwe
műeöül sjlxvsádtzmebgn
áwa qgyptismlvnáhjgávbzfa,
gnhscoádgday kdéhvlpjadümgnpük
reőjgácélsathgasnlhfa.” (1zfJgwn 4,9)

A helyes megfejtést a következő lapszámunkban találjátok!

• **Maróthi György öröksége** címmel egyházzenei konferenciát tartottak a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Karán. A 18. században mindössze 29 évet élt matematikusnak, pedagógusnak és a magyar zeneelmélet úttörőjének, Maróthi Györgynek életéről és munkásságáról Péter Éva tartott előadást. Székely Árpád a Kolozsvári Református Kollégium történetéről, Fekete Adél pedig a zenepedagógus Bachról és Vivaldiról beszélt, Miklós Noémi a 18. századi európai és erdélyi protestáns orgonazenéről értekezett. A jelenlevők a konferencia végén Berkesi Sándor Liszt-díjas karnagy előadását hallgatták meg, majd vezetésével gyakorlati tevékenységen vettek részt.

• **Generális Konvent Balatonfüreden.** A Kárpát-medencei együttműködést érintő kérdések szerepeltek a Generális Konvent elnökségi ülésének napirendjén. A kétnapos tanácskozás végén az európai migrációs válságról fogadott el nyilatkozatot a testület.

• **Kétszáz éves a kovásznai templom.** Fennállásának 200. évfordulóját ünnepelte november 8-án a kovásznai templom. A belvárosi egyházközség hálaadó istentisztelet keretében köszönte meg Istennek, hogy temploma ma is áll. A templomot két évszázaddal ezelőtt egy földrengés tette tönkre, ezután döntött úgy a közösség, hogy új templomot épít, amely ma is istentiszteleti helyként szolgál. Az ünnepi istentiszteleten Kató Béla püspök hirdette az ígét, ezt követően a templomkertben a jelenlevők a felállított új székelykapu felavatásán vettek részt.

• **Egy vasárnap a lelkészcsaládban** volt a központi témája annak a Kézdi-Orbai Egyházmegyében szervezett találkozónak, melyen 12 lelkészfeleség vett részt, s melynek célja a nem mindennapi áldozatot vállaló „lelki társak” gondjainak és örömeinek megbeszélése, közösséggé formálása volt. A lelkészfeleségek élete nem könnyű, szükség van a belső nyugalomra és derűre, ugyanakkor arra a lelki erőre, mely képessé tesz arra, hogy ne csak az elvárások szerint formálják életüket. A kézdívásárhelyi

Incze László Múzeumban Dimény Erika vezetésével a céhes város jellegzetes mesterségeivel ismerkedhettek a résztvevők, majd lélekemelő zenés előadással zárult a kis séta, amelyet két tehetséges fiatalnak, Dimény Áronnak (Református Kollégium 9. osztályos tanulója) és Bagoly Norbertnek (Molnár Józsiás Iskola 8. osztályos tanulója) köszönhettek. Szilágyi-Nagy Imola, a Diakónia Alapítvány sepsiszentgyörgyi fiókjának munkatársa interaktív előadást tartott *Vasárnap a lelkési családban* címmel. Az előadó rámutatott: míg a vasárnap más családban a pihenés, kikapcsolódás napja, addig a lelkészcsaládokban a felelőség szolgálatban van, sokszor háttérben, láthatatlanul, a férje oldalán. Ezt a megterhelést áldozatként és teherként is meg lehet élni, de kellő erőforrással és támogatással kiváltság és áldás is lehet. Saját munkahely és család mellett néha megterhelő lehet a férj oldalán végzett munka, ha nem tudnak elvonatkoztatni a rengeteg elvárástól. Az előadó segített az értékrend, időbeosztás, önismeret felmérésében. (G. E.)

A rendhagyó kezdeményezésnek egyik célja a közösségformálás volt

A Romániai Keresztyén Nők Ökumenikus Fóruma szervezésében Cserefalván 21 résztvevővel vezetőképző tanfolyam zajlott. Ennek célja lelkipásztorok és laikusok képzése, hogy közösségeikben a hitbeli fejlődés mozgatórugóivá váljanak, ők is tovább képezzenek presbitereket, nőszövetségi vezetőket, szülőket. Az alapképzés a keresztyén élet két vetületét tárgyalta: mi Isten akarata és elvárása a vezetők felé a rájuk bízottakkal való törődés terén, illetve mit tanít a Szentírás a munkáról és az adakozásról? A résztvevők Temesvártól Barótig terjedő távolságokból, egyetemisták és nyugdíjasok, munkások, mezőgazdasági dolgozók és értelmiségiek, közalkalmazottak, vállalkozók voltak. Az Ige és a felvetett kérdések alapján kerestük azokat a konkrét területeket mind a magán-, mind a közösségi életünkben, amelyek változásra szorulnak, és arra is kerestük a választ, hogyan válhatunk eszközökké Isten kezében ezek elvégzésére. A csoportos tevékenységek során mindenki kipróbálhatta a vezető szerepet. Isten ránk bízta a Földet, hogy műveljük és ápoljuk, a gyermekeinket is mint kincseket, valamint a talentumokat, melyekkel úgy kell gazdálkodnunk, hogy áldássá váljunk környezetünkben, és Isten dicsőségét szolgáljuk. Jól kell gazdálkodnunk a kiszabott idővel, törődnünk környezetünkkel, a pénzzel és anyagi javainkkal, ugyanakkor meg kell látnunk a rászorulókat, és segítenünk kell őket, ez mind Isten akarata – hangzott el a képzésen.

Szép Piroska

Orgonakoncert a Farkas utcában

Thomas Solymosi Dél-Franciaországban élő magyar származású orgonaművész, zeneszerző tart orgonakoncertet december 3-án a kolozsvári Farkas utcai református templomban este 7 órai kezdettel, két nappal később pedig, december 5-én a Szent Mihály-plébániatemplomban. A szervezők mindenkit szeretettel várnak!

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400079 Kolozsvár

Király utca (str. I. C. Brătianu) 51. sz.

Telefon: 0731 019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán